

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος νύοισε και την

[δοξη πίστη](#)

Αρχιμ. Πορφύριος,

Ηγούμενος Ι.Μ. Τιμ. Προδρόμου Βέροιας

Δεν αξιώθηκα να πάω στο ιερό νησί της Χαλκίδας για να προσκυνήσω. Κάποια φορά που ξεκινήσαμε, έριξε τόσο χιόνι, που δεν μπορέσαμε να πάμε έξω από την πόλη.

Άκουσα όμως μία απίθανη ιστορία με τον άγιο αυτόν, και την καταγράφω. Πριν χρόνια, ένα λεωφορείο με κυρίες μεγάλης ηλικίας πήγαν προσκύνημα στον Άγιο Γιάννη τον Ρώσο. Έφτασαν στην εκκλησία και ο ξεναγός των εκδρομίων οδηγούσε τις προσκυνήτριες και τις εξηγούσε τα σχετικά. Η γερόντισσα, που μας διηγήθηκε το πάθημά της, τότε ήταν κοντά στα ογδόντα, αλλά με μυαλό τετρακοσιάρικο. Τώρα είναι στα ενενήντα και το μόνο που την στενοχωρεί είναι που δεν την βαστούν τα ποδάρια της να πάει στην εκκλησία.

Συνήθιζε, λοιπόν, τότε που πήγαινε ακόμα στην εκκλησία, να μπαίνει μέσα και να

πιάνει κουβέντα με τις εικόνες. Αλλά πρώτα έπρεπε να ανάψει δεκάδες, ναι καλά διαβάσατε, δεκάδες κεριά για τα ζωντανά και άλλα τόσα για τα πεθαμένα. Άσε τι άναβε για τους αγίους. Και έχοντας αυτό το χούι, συνήθως χάνονταν από τις παρέες. Μόνο όταν ήταν να βγουν από τον ναό την φώναζαν.

Έτσι και στον Άγιο Γιάννη τον Ρώσο. Οι άλλες συντρόφισσές της απομακρύνθηκαν. Αλλά αυτή, πλησιάζοντας στο προσκυνητάρι, εκεί που έχουν τον άγιο, τα είδε αλλιώς και σταμάτησε. Έβλεπε ένα παλικάρι ξαπλωμένο και κατάλαβε πως είναι νεκρός. Και άρχισε να κλαίει το παλικάρι: «ποιός να ξέρει πώς σε λένε, και πού να βρίσκεται η μάννα σ' να σε κλάψει, παλικάρι μ'. Κι η πατρίδα σ' η Ρωσία λένε πως τάχα είναι μακρυνά, παιδί μ'. Έ, τι δα τράβηξες και συ για τον Χριστό, για να σε έχν εδώ». Τον είπε και άλλα μοιρολόγια και έκλαψε με την ψυχή της η γιαγιούλα. Και τότε ...πέρασε η ώρα και άρχισαν να μαζώνονται για να φύγουν. Όταν είδαν ότι η θειά αυτή έλειπε, κάποια νεότερη την έψαξε μέσα στην εκκλησία και τελικά την βρήκε. -Άντε, θειά Π. Φεύγουμε, μας περιμένουν.

Φτάνουν εκεί που ήταν μαζεμένοι όλοι, και λέει στον αρχηγό.

-Καλά, εσείς μας είπατε ότι θα ρθούμε στον Άγιο Γιάννη τον Ρώσο. Και Άγιο Γιάννη δεν είδαμε.

- Πώς δεν τον είδαμε; Εκείνος εκεί είναι.

-Α, αυτός είναι;

-Γιατί, εσύ τι νόμισες;

- Εγώ τον είδα και είπα είναι πεθαμένος και τον έκλαψα, γιατί είναι νέος, από μακριά. Και είπα είναι πεθαμένος και τον έκλαιγα. Πού να είναι η μάννα τ' να τον κλάψει;

-Τί λες, θειά Π. Αυτός είναι ο Άγιο Ιωάννης ο Ρώσος.

- Εγώ, παιδί μ'; Τί να πω; Εκεί που τον έκλαιγα, γύρισε κατά εδώ το κεφάλι τ' και με κοιτούσε. Κι εγώ τον έκλαιγα κι αυτός με κοιτούσε. Μέχρι που με φώναξαν και σας βρήκα. Δεν κατάλαβα. Κάτσε μια στιγμή να πάνω να τον προσκυνήσω και φεύγουμε.

Ποιός τολμούσε να την αρνηθεί το τελευταίο προσκύνημα.

- Έ, παιδί μ', μεγάλη η χάρη τ'. Κάθε άγιος έχει την χάρη τ'. Τόσοι αγίοι έχουμε. Δοξασμένο τ' όνομά Του. Αυτά, που λες, έπαθα.

Μας διηγείται και άλλα τέτοια, πολλά μπορώ να πω, αλλά όταν τα λέει δεν σηκώνει μάτια να σε κοιτάξει. Ή θα πλέκει τίποτα με το τσιγκελάκι ή τις βελόνες, ή με τα ροζιασμένα και στεγνά δάχτυλά της θα διπλώνει και θα ξεδιπλώνει καμιά χαρτοπετσέτα.

Και εμείς δεν την λέμε τίποτα. Την αφήνουμε στην μακάρια και ευλογημένη απλότητά της, να νομίζει ότι δεν αξίζει ούτε τα μάτια να σηκώσει για να κοιτάξει τα άγια εικονίσματα.

Μόνον όταν τελειώνει, σηκώνει τα γαλανά ξεπλυμένα ματάκια της, που είναι βαθιά μέσα στις κόγχες, από την αγρύπνια και από τα δάκρυα, και λέει: «Αυτά, παιδί μ', έπαθα».

Δόξα τω Θεώ. Τι θησαυρούς κρύβει αυτή η Αγία Ορθοδοξία, η Αγία Εκκλησία μας;! Και τί θα δουν όσα μάτια το αξίζουν στον άλλο κόσμο;!

Πηγή: agioritikovima.gr